

ДРУГУ ПРЕДСЕДНИКУ СОЦИЈАЛИСТИЧКЕ ФЕДЕРАТИВНЕ РЕПУБЛИКЕ ЈУГОСЛАВИЈЕ

Поштовани друже Председниче

Обраћам Вам се с надом да ћете ми указати част да се упознате с овим писмом и да ћете пружити подршку настојањима за позитивно решавањње београдског железничког чвора.

Положаји данашње београдске железничке станице и пруга око града су сведочанства о нивоу техничких и материјалних могућности, урбанистичких и других схватања доба када је Београд имао неколико десетина хиљада становника. Резултат тога је Београд заробљен железничком пругом, одстрањен и одгурнут од река које би требало да га оживотворују. Данас, када је град прескоком прешао на другу обалу Саве, најлепши његов део би могао бити крај река, могао да нема железничке станице и пруга у његовом средишту, тог наслеђа феудалне ситносопственичке Србије XIX века, која је за своје прилике и потребе можда и добро решила железнички чвор у Београду, али га није могла решити толико далековидо да то решење и данас буде добро!

Уместо да прихватимо примитивно наслеђено решење београдског железничког чвора, предлажем да се станица и пруге уклоне с обала а да се на ушћу Саве, у Доњем граду, уреди национални парк «БРАТСТВА И ЈЕДИНСТВА». Свака република би требабло да уреди један део тог парка, да изгради свој културно-уметнички павиљон у коме би се одржавале сталне изложбе и друге културне приредбе те републике. Посетиоци калемегданске тврђаве би задивљено посматрали ту симболичну манифестацију братства и јединства наших нација и националности! О уређењу осталог дела обале архитекте и урбанисти би сигурно изнели низ естетски вредних решења.

У јавној дискусији која се води о овом проблему представници и Скупштине града Београда и Урбанистичког завода града Београда и ЖТП Београда као и сви остали учесници мишљења су да једино уклањање станице и пруга представља добро решење.

Представници споменутих институција су изјавили да се ни од Федерације ни од Републике ни од Београда не могу очекивати, у догледно време, материјална средства потребна за решавање овог проблема. Стога је ЖТП Београд предложио да у оквиру својих могућности «привремено» реши овај проблем подизањем нове станичне зграде у близини старе, уклањањем техничке станице, и повећањем броја колосека, кроз Доњи град, око Београда!

Као и многи други Југословени, у недоумици сам и стрепњи да нам се не ускрати могућност давања својих прилога за решавање београдског железничког чвора путем добровољног Народног зајма? На основу досадашњег југословенског искуства у погледу солидарности нико не може закључити да Народни зајам не би имао успеха!

Урбанистички завод града Београд у «Преднацрту одлуке о делимичној реконструкцији и адаптацији београдског железничког чвора до 1971 године», као и у јавној дискусији о овом проблему је објаснио да прихвата задњи предлог ЖТП Београда уколико се не могу наћи финансијска средства потребна за ваљано решење. Из свега се закључује да су финансијска средства једина кочница решавања овог проблема, а да се могу скупити само добровољним Народним зајмом, чије покретање многи учесници дискусије захтевају.

Наступио је одлучујући тренутак када ће читава јавна дискусија о овом проблему постати нецелисходна и утопистичка или ће бити основа и покретач стваралачке акције. Сматрам да одбацавање уписа Народног зајма целу ову дискусију чини безпредметном и даје јој само формалан карактер. У Зајму неће учествовати само Београђани већ Југословени из разних крајева наше земље зато што је Београд југословенски град, главни град и зато што београдска железничка станица не користи само Београђанима већ свим путницима и Југословенима који пролазе и долазе у Београд уживајући његово гостопримство! Нас је стид када се нађемо у том руглу Београда, када примамо госте а посебно ако су то делегације из пријатељских земаља.

Поштовани друже Председниче, молим Вас, примите моје искрене изразе поштовања и жеље да с Вама на челу остваримо још веће успехе.

20.XI.1968 год.

Београд

С поштовањем

Својеручни потпис

(Љубомир Грујић, дипл. инж.
Николе Спасића 2, Београд)